

Bratrova emigrace

Pamětník

Jaroslav Fous

Zpracovali: Andrea Fousová, Simona Horká, Eliška Milcová, Nikol Pávišová, Nikol Pincová

Pedagogické vedení: Mgr. Olga Straková

Škola: Obchodní akademie Příbram

Dne 14. 12. 2018 jsme se potkaly v Příbrami s pamětníkem panem Jaroslavem Fousem, který se narodil se 22. června 1946 v Hájích u Příbrami jako třetí dítě v rodině řezníka.

Jeho otec Josef Fous byl za druhé světové války nasazen do na nucené práce do Německa.

Protože měl dvě děti, tak utekl. A tady se schovával. A jak je to v Čechách zvykem, tak ho soused udal. Mohl si vybrat, zda půjde do koncentráku nebo k četníkům. Tak si vybral k četníkům. Mezi tím se jim povedlo si udělat další dítě, a to jsem byl já.

Základní školu Jaroslav Fous studoval na Základní devítileté škole v Příbrami, poté se vyučil důlním zámečnickem na Středním odborném učilišti Příbram - Dubno. Když se vrátil z vojny, pracoval dvacet let na šachtě v Příbrami.

Nejsilnějším zážitkem pro pamětníka byl rok 1968.

V té době už byli lidé nadšení, že se to tady obrátilo a že už se může začít podnikat. Může se klidně říct na svou hubu, co si člověk myslí. To se do té doby říkat nesmělo. Že se konečně nebude žalovat jeden na druhého a podvádět a že to bude něco jiného. Lidi měli nějakou naději.

Ale v srpnu roku 1968 přišla okupace vojsky Varšavské smlouvy a zhroutily se nejen všechny ideály pana Fouse, ale jeho vztah s o čtyři roky starším bratrem Josefem, který emigroval.

Pak přišla Sovětská armáda nebo spřátelený armády všechny. A to ho rozhodilo na tolik, protože jim věřil - Sovětům. Byl v tom odmalička vychováván. Tak jim věřil, ale najednou ho takhle zklamali. Tak řekl, že už tady nebude, že je to všechno samá lež. A 4. července 1969 odešel do Německa. Z toho Německa odešel do Kanady, Toronta.

Pro Jaroslava Fouse bratrova emigrace měla velké důsledky, nejen že na dlouhou dobu ztratil bratra, s kterým se nemohl vidět, ale byl kvůli jeho odchodu do ciziny celkem šestkrát zadržen a vyslýchán. V té době, kdy bratr emigroval, Státní bezpečnost kontrovala i všechny dopisy, které si psali, a pravidelně odposlouchávala soukromé telefonní hovory.

dhci bráchoš

Taký jsem se rozhodl po dlouhé době přidat k tomu pár řádků písmí, i když jsou míněná upřímně (je to přeco jen předepsané).

Tedy k tomu dochu. Cvičím se seo mužem, ale každý rok je zkrát. Dechu ubývá a kila přibývají. Tak že se to stále hůř nosí.

Třes to se snažím tomu vzdorovat. Chodím na ryby, měřit s zeměměřičema a teď jak začaly prázdniny, jsem by s malým holčím (vnučky) chodí do ztírky, ejet řeku Berouku na kánojích. Bylo to celkem fajn, abvit nám celých těch 12 dní přelo. Holky to ale nesly státočně, ani nenaslydly. Nejlepší byla zavdy dja i když neumi pořádně plavat. Jezy jsme co šlo sjely všechny, jeden dokonce pořadu. Jinak vody jsme měli víc v lodi než pod slodi.

Berouka po povodních co byli v roce 2002 a 2006 kdy se hladina řeky zvedla o 6m, má zničene všechny jezy, ktové nikdo neopravuje. Tak že lodi musíš konicovat, přenašet a tahat. Jinak holka se to libilo, protože to vodáci si pořád ještě umí pomáhat.

atak na závěr tím vodachyň

et hoo) - někdy přístě
Jaros

Pan Jaroslav Fous byl zadržen i roku 1984, kdy se mu podařilo setkat se s bratrem po dlouhých letech v bývalé Jugoslávii a komunisté toto setkání označili jako "nepovolený styk s cizí osobou". Sejit se rodina svobodně mohla až v roce 1991, po Sametové revoluci.

Dec. 15/90

Ahoj Jardo, Nadě a rod.!

Je to dost dlouho co jsem odjel z Česka a to poslední rozloučení nedopadlo tak jak si kolo přál. Čekal jsem, že snad napíšete, ale znám Jardu že na to není a tak asi budu první.

S bratrem si píše dopisy dodnes, ale už se nesetkávají, zvláště kvůli zdravotním potížím a dálce, která je dělí.